

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

NOTĂ

referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art.1 pct.1¹ și art. 299 alin.1¹
din Codul de procedură civilă

Către: Biroul permanent al Camerei Deputaților

De la: Secretarul general al Camerei Deputaților

Vă informăm că prin Decizia nr.967 din 20 noiembrie 2012, nepublicată până în prezent în Monitorul Oficial al României, Partea I, definitivă și general obligatorie, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea prevederilor art.1 pct.1¹ și art. 299 alin.1¹ din Codul de procedură civilă.

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituția României, republicată, dispozițiile din legile în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.

Menționăm că procedura de reexaminare a legii urmează să fie declanșată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată.

Anexăm alăturat, Decizia Curții Constituționale nr. 967/2012.

SECRETAR GENERAL INTERIMAR

ILEANA MARIA LUNCAN

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

N O T Ă

**referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art.1 pct.1¹ și art. 299 alin.1¹
din Codul de procedură civilă**

Către: Secretarul general al Camerei Deputaților

De la: Departamentul legislativ

Vă informăm că prin Decizia nr.967 din 20 noiembrie 2012, nepublicată până în prezent în Monitorul Oficial al României, Partea I, definitivă și general obligatorie, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea prevederilor art.1 pct.1¹ și art. 299 alin.1¹ din Codul de procedură civilă.

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituția României, republicată, dispozițiile din legile în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.

Menționăm că procedura de reexaminare a legii urmează să fie declanșată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată.

Anexăm alăturat, Decizia Curții Constituționale nr. 967/2012.

SECRETAR GENERAL INTERIMAR

ILEANA MARIA LUNCAN

ȘEF DEPARTAMENT

LAURA RITEȘ

PARLAMENTUL
ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Intrare Nr. 112347/V3
20/12 Luna 12 Ziua 12

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

SG

Ștefănescu

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-1) 312 34 84; 335 62 09 Fax: (+40-1) 312 43 59; 335 62 09

Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1021D/2012

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA JURISDICȚIONALĂ
6862 13-12-2012
Nr...../.....

Domnului
Valeriu Ștefan Zgonea

Președintele Camerei Deputaților

- dep. legislativ
inst. pt. BP
- inst. pt. BP
Jucan

În temeiul art.31 alin.(4) din Legea nr.47/1992, vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr. 967 din 20 noiembrie 2012, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 1¹ și art. 299 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Asociația de Proprietari Bloc 1, str. Alunișului nr. 180, sector 4 din București în Dosarul nr. 18420/4/2010 al Tribunalului București – Secția a V-a civilă.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE
Augustin Zegrean

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.1021D/2012

DECIZIA nr. 967
din 20 noiembrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 1¹
și art. 299 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	- președinte
Aspazia Cojocaru	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Tudorel Toader	-judecător
Irina Loredana Gulie	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 1¹ și art. 299 pct. 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Asociația de Proprietari Bloc 1, str. Alunișului nr. 180, sector 4 din București, în Dosarul nr. 18420/4/2010 al Tribunalului București – Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1021D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că eliminarea singurei căi de atac împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în procesele și cererile privind creanțe având ca obiect sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv asupra hotărârilor judecătorești prin care

prima instanță soluționează cauza.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 845R din 26 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr.18420/4/2010, **Tribunalul București – Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 1¹ și art. 299 pct. 1¹ din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Asociația de Proprietari Bloc 1, str. Alunișului nr. 180, sector 4 din București, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni privind obligarea la plata unei sume de bani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că, potrivit teoriei dreptului procesual civil, noțiunea juridică de „hotărâri judecătorești pronunțate în primă și ultimă instanță” se referă la acele hotărâri împotriva cărora se poate exercita doar calea de atac a recursului, nu și apelul. În temeiul dispozițiilor art. 299 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, criticat în prezenta cauză, legiuitorul a schimbat sensul acestei noțiuni juridice, prin eliminarea recursului, atunci când acesta constituia singura cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești definitive.

Se mai arată că posibilitatea exercitării recursului nu are semnificația asigurării dublului grad de jurisdicție, având în vedere că recursul nu are caracter devolutiv, nu conduce la o nouă judecată în fond, ci este o cale de atac care asigură un control de legalitate asupra hotărârii judecătorești atacate. Astfel, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, eliminarea căii de atac a recursului împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în cererile privind creanțe având ca obiect sume de bani de până la 2.000 de lei inclusiv contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, dat fiind faptul că o astfel de hotărâre judecătorească nu poate fi supusă niciunei căi de atac, spre deosebire de un act al unui organism cu activitatea jurisdicțională, care poate fi contestat.

Se mai susține că, în acord cu dispozițiile art. 47 cuprins în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, orice persoană ale cărei drepturi au fost încălcate,

fie și printr-o hotărâre judecătorească, trebuie să aibă posibilitatea să solicite reexaminarea cauzei sale sub aspectul legalității.

De asemenea, în opinia autorului excepției, imposibilitatea exercitării căilor ordinare de atac asupra unei hotărâri judecătorești prin care se soluționează cauza echivalează cu încălcarea accesului liber la justiție și a dreptului la un proces echitabil, prin restrângerea incompatibilă cu dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală a exercițiului unor drepturi procesuale.

Tribunalul București – Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate se circumscriu marjei de apreciere a legiuitorului de care acesta dispune în ceea ce privește reglementarea cadrului legal în care pot fi exercitate căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

Potrivit prevederilor art.30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că stabilirea unor căi de atac diferite pentru categorii de litigii distincte nu este de natură să creeze discriminări, soluțiile legislative diferite fiind impuse de necesitatea asigurării celerității în soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată. De asemenea, eliminarea căii de atac a recursului în această materie nu îngreuește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil sau dreptului la un recurs efectiv la o instanță națională, ci urmărește să contribuie la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, fără a institui restrângeri nejustificate ale exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din actul de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 1 pct. 1¹ și art. 299 pct. 1¹ din Codul de procedură civilă.

Curtea reține că art. 299 din Codul de procedură civilă cuprinde 3 alineate, numerotate 1, 1¹ și 2, astfel încât, în acord și cu motivarea autorului excepției de neconstituționalitate, urmează să rețină ca obiect al excepției prevederile art. 1 pct. 1¹ și art. 299 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, texte de lege introduse prin dispozițiile art. I pct. 1 și pct. 28 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

- Art. 1 pct. 1¹: „Judecătoriile judecă: (...)1¹. În primă și ultimă instanță, procesele și cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv;”

- Art. 299 alin. 1¹: „1¹: Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 1 pct. 1¹.”

În opinia autorului excepției, actele normative criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 – Egalitatea în drepturi, art. 20 – Tratatelor internaționale privind drepturile omului, art. 21 – Accesul liber la justiție, art. 53 – Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 129 – Folosirea căilor de atac.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 - *Dreptul la un proces echitabil* și art. 13 - *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederile art. 47 - *Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil* cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este întemeiată și urmează a fi admisă, pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități speciale de exercitare a drepturilor procedurale, semnificația liberului acces la justiție nefiind aceea a accesului, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac (a se vedea, în acest sens, Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Deciziile nr. 66 din 14 aprilie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 24 decembrie 1997, nr. 622 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 28 august 2007, nr. 1132 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008, nr. 590 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 3 iunie 2010, sau nr. 1137 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 5 octombrie 2011, nr. 396 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 31 mai 2012).

De asemenea, în legătură cu dispozițiile art. 129 din Constituție, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții cu privire la obligativitatea existenței **tuturor** căilor de atac, ci statuează referitor la posibilitatea părților interesate și a Ministerului Public **de a exercita căile de atac, în condițiile legii** (în acest sens sunt Deciziile nr. 99 din 23 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr.

16 din 21 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 20 februarie 2003, nr. 1046 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 19 august 2009, nr. 1034 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 16 noiembrie 2010, sau nr. 1415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

Curtea constată însă că, în reglementarea normelor de procedură referitoare la exercitarea căilor de atac, legiuitorul este ținut de respectarea tuturor normelor și principiilor constituționale de referință, iar eventualele limitări aduse condițiilor de exercitare a căilor de atac nu trebuie să aducă atingere dreptului în substanța sa.

Astfel, așa cum s-a reținut prin Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012, statul are obligația de a garanta caracterul efectiv al accesului liber la justiție, astfel încât eliminarea **singurei căi de atac în materie**, și anume a recursului, echivalează cu golirea de conținut a dispozițiilor art. 129 din Constituție, potrivit cărora: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*”

În prezenta cauză, Curtea constată că prin dispozițiile art. I pct. 1 și pct. 28 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor a fost eliminată orice cale de atac împotriva hotărârilor pronunțate asupra fondului de către judecătorii, în cauze al căror obiect îl constituie obligarea la plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv, ceea ce echivalează cu imposibilitatea examinării cauzei de către o instanță de control judiciar, la un grad superior de jurisdicție, sub toate aspectele legalității și temeiniciei hotărârii pronunțate de prima instanță.

Curtea constată că pragul valoric de 2.000 lei al obiectului litigiului nu poate constitui un criteriu de natură să justifice instituirea unui tratament juridic diferit în privința exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate asupra fondului cauzei, pentru aceleași categorii de litigii, și anume cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani. Soluția legislativă criticată creează o situație de inegalitate juridică în cadrul aceleiași categorii de justițiabili, valoarea

pecuniară a obiectului pricinii neputând fi considerată un criteriu suficient, de natură să asigure o judecată echitabilă, care să conducă la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții definitive și irevocabile.

Astfel, Curtea constată că eliminarea controlului judiciar asupra hotărârii pronunțate de judecătore, în procesele și cererile privind creanțe având ca obiect sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv, aduce atingere principiului constituțional referitor la egalitatea în fața legii, astfel cum este reglementat prin art. 16 din Constituție, golind de conținut dispozițiile art. 129 din Constituție.

În acest context, Curtea apreciază că principiul constituțional al egalității în fața legii, fără privilegii și discriminări, principiu preluat și în legislația infraconstituțională, respectiv art. 7 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, presupune faptul că toate persoanele aflate în aceeași situație juridică au o vocație egală de a fi judecate de aceleași instanțe judecătorești și după aceleași reguli de procedură, incluzând administrarea probelor, asigurarea dreptului la apărare sau la folosirea acelorași căi de atac, fără nicio discriminare pe criterii de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau alte criterii discriminatorii. Or, în speță, imposibilitatea exercitării oricărei căi de atac de către părțile unui proces, determinată de un criteriu subiectiv, de natură pecuniară, legat de valoarea obiectului cauzei deduse judecătii, este de natură să împiedice aplicarea efectivă a principiilor constituționale ale egalității în drepturi în general, și egalității în fața justiției, în special, cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală.

De asemenea, Curtea constată, în acord cu jurisprudența sa, (a se vedea Deciziile nr. 45 din 14 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 9 august 2000 sau nr. 84 din 4 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 8 august 2000), că semnificația sintagmei „*în condițiile legii*”, cuprinsă în dispozițiile art. 129 din Constituție, se referă la condițiile procedurale de exercitare a căilor de atac, și nu are în vedere

imposibilitatea exercitării oricărei căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești prin care se soluționează fondul cauzei.

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că sunt încălcate și dispozițiile constituționale cuprinse în art. 53 alin. (2) teza finală, potrivit cărora, măsura restrângerii exercițiului unui drept sau al unei libertăți consacrate constituțional trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății, condiții cumulative care, prin prisma argumentației anterior expuse, nu sunt întrunite în privința normelor de procedură criticate în prezenta cauză.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 13 – *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în jurisprudența sa (spre exemplu, în Deciziile nr. 66 din 27 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 4 aprilie 2001, nr. 485 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 10 iunie 2010, nr. 499 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 11 iunie 2010, nr. 1122 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 4 noiembrie 2010, sau nr. 1460 din 9 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 13 ianuarie 2010), Curtea a statuat că această prevedere convențională nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac, ci presupune existența posibilității efective de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de convenție.

Or, în cauză, Curtea nu poate reține încălcarea acestei dispoziții convenționale, analizate prin prisma prevederilor art. 20 din Constituție, câtă vreme textele de lege criticate îndeplinesc această exigență esențială, și anume posibilitatea persoanei de a se adresa unei instanțe de judecată, în examinarea unei plângeri întemeiate pe o dispoziție a Convenției.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 47 – *Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil* cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a

Uniunii Europene, Curtea constată că raportarea acestor prevederi cuprinse într-un act având aceeași forță juridică ca și tratatele constitutive ale Uniunii Europene trebuie să se facă la dispozițiile art. 148 din Constituție, iar nu la cele cuprinse în art. 20 din Legea fundamentală, care se referă la tratatele internaționale privind drepturile omului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 206 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 17 aprilie 2012).

Cu privire la această critică de neconstituționalitate, sunt incidente considerentele de principiu reținute de Curte prin Decizia nr. 1479 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 25 ianuarie 2012, potrivit cărora prevederile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene sunt aplicabile în controlul de constituționalitate în măsura în care asigură, garantează și dezvoltă prevederile constituționale în materia drepturilor fundamentale, cu alte cuvinte, în măsura în care nivelul lor de protecție este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului.

Or, în condițiile în care prevederile art. 47 din acest act al Uniunii Europene se referă, între altele, și la posibilitatea persoanei de a se adresa unei instanțe de judecată, în examinarea unei plângeri întemeiate pe încălcarea unor drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii, Curtea constată că, în prezenta cauză, textele de lege criticate nu contravin acestor dispoziții europene, analizate prin prisma dispozițiilor art. 148 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Asociația de Proprietari Bloc 1, str. Alunișului nr. 180, sector 4 din București, în Dosarul nr. 18420/4/2010 al Tribunalului București – Secția a V-a civilă și constată că prevederile art. 1 pct. 1¹ și art. 299 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Prezenta decizie se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2012.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

Augustin Zegrean

MAGISTRAT-ASISTENT,

Gulie
Irina Loredana Gulie

PL-x nr. 411/2010

Proiect de Lege privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor

Nr. înregistrare:

- B.P.I.: 658/25-08-2010

- Camera Deputatilor: **411/01.09.2010**

- Senat: L475/10.08.2010

- Guvern: E170/23.07.2010

Procedura legislativa: cf. Constitutiei revizuita în 2003

Camera decizionala: **Camera Deputatilor**

Tip initiativa: Proiect de Lege

Caracter: organic

Procedura de urgenta: da

Stadiu: Lege 202/2010

LEGE privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor

Initiator: Guvern

Consultati:

Expunerea de motive

Avizul Consiliului Legislativ

Avizul Consiliului Superior al Magistraturii

mai multe documente la caseta electronica a deputatului

fisa de la Senat

Derularea procedurii legislative

Data	Actiunea	
24.08.2010	adoptat de Senat <i>adoptare cu respectarea prevederilor art.76 alin.(1) din Constitutia României</i>	→SE
	Forma adoptată de Senat	
01.09.2010	prezentare în Biroul Permanent al Camerei Deputatilor <i>s-a aprobat procedura de urgență solicitată de inițiator</i>	
	Adresa Guvernului	
	Adresa Senatului	
	înregistrat la Camera pentru dezbatere	
	trimis pentru raport la: Comisia juridică, de disciplină și imunități <i>termen depunere amendamente: 08.09.2010</i> <i>termen depunere raport: 14.09.2010</i>	→CD
	trimis pentru aviz la: Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale	
22.09.2010	primire aviz de la: Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale	
18.10.2010	primire raport favorabil de la: Comisia juridică, de disciplină și imunități	

face parte din categoria legilor organice

înscriș pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților
dezbatere în plenul Camerei Deputaților

consultati stenograma sedintei sau înregistrarea video

19.10.2010 dezbatere în plenul Camerei Deputaților

consultati stenograma sedintei sau înregistrarea video

19.10.2010 **adoptat** de Camera Deputaților

adoptare cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constitutia României
rezultat vot pentru=279, contra=3, abțineri=4 (prezenti=286)

consultati stenograma sedintei sau înregistrarea video

Forma adoptată de Cameră

20.10.2010 depunere la Secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra
constitutionalitatii legii

Forma pentru promulgare

→PA

22.10.2010 trimitere la Presedintele României pentru promulgare

25.10.2010 promulgata prin Decret nr. 1042/2010
devine Legea nr. 202/2010

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. - Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial, al României, Partea I, nr. 45 din 24 februarie 1948, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, după punctul 1 se introduce un nou punct, pct. 1¹, cu următorul cuprins:

„1¹. în primă și ultimă instanță, procesele și cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv;”

2. La articolul 20, punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. când două sau mai multe instanțe s-au declarat incompetente de a judeca aceeași pricină.”

28. La articolul 299, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alin. 1¹, cu următorul cuprins:

„Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 1 pct. 1¹.”

29. La articolul 304, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. când hotărârea s-a dat cu încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii;”

30. La articolul 312, după alineatul 6 se introduce un nou alineat, alin. 6¹, cu următorul cuprins:

„Casarea cu trimitere poate fi dispusă o singură dată în cursul procesului pentru cazul în care instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului, pentru cazul în care judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului, respectiv pentru cazul casării pentru lipsă de competență. În cazul în care, după casarea cu trimitere potrivit alin. 5 sau 6, intervine o nouă casare în aceeași cauză, tribunalele și curțile de apel vor rejudeca în fond cauza, dispozițiile alin. 4 fiind aplicabile.”

31. La articolul 315, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alin. 3¹, cu următorul cuprins:

„În cazul rejudecării după casare, cu reținere sau cu trimitere, sunt admisibile orice probe prevăzute de lege.”

32. Articolul 329 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 329. - Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”